

Sfintele Sărbători

- *Luna decembrie este definită de cei mai mulți ca fiind luna fericirii atât pentru cei mici, cât și pentru „copiii” de peste 30 de ani care nu uită niciodată de această perioadă din an, probabil cea mai dragă existenței lor.*
- *De multe ori, însă, acaparați de graba cu care încercăm cât de cât să menținem atmosfera de sărbătoare prin intermediul pregătirilor intense, uităm esența sau originea acestei fericiri unice.*
- *Nașterea Domnului, una dintre cele mai mari sărbători creștine din lume, reprezintă nucleul spiritual al atmosferei festive din luna decembrie, zi care marchează momentul cel mai important din istoria ortodoxă, ziua când Hristos S-a coborât în chip smerit prin Fecioara Maria spre a mântui neamul omenesc, născându-Se în cetatea Betleemului, în staulul oilor, ca Cel Care avea să păstorească turma creștină.*
- *Nu se cunoaște cu exactitate originea acestei date de sărbătorire.*
- *În România, Crăciunul este sărbătorit timp de trei zile, cu ziua de 25 decembrie în prim-plan, urmată de a doua zi de Crăciun, pe 26 decembrie. Este o sărbătoare publică în multe țări, celebrată religios de majoritatea creștinilor și cultural de mulți necreștini, devenind un moment de bucurie care unește familiile și comunitățile într-un spirit autentic de sărbătoare.*
- *Stabilirea datei exacte a nașterii lui Iisus a fost îndelung discutată. În secolul al IV-lea, Biserica Creștină a fixat 25 decembrie ca dată oficială, coincidând cu solstițiul de iarnă din Imperiul Roman, la nouă luni după Bunavestire, sărbătorită pe 25 martie, zi ce marchează și echinocțiul de primăvară în calendarul roman. Majoritatea creștinilor, inclusiv cei din România, sărbătoresc Crăciunul conform calendarului gregorian. Totuși, unele Biserici Creștine Răsăritene, care folosesc calendarul iulian, sărbătoresc Crăciunul pe 25 decembrie conform acestuia, corespunzător datei de 7 ianuarie în calendarul gregorian. Pentru creștini, semnificația Crăciunului nu se rezumă la data exactă a nașterii lui Iisus, ci la credința că Dumnezeu s-a întrupat pentru a mântui omenirea prin ispășirea păcatelor.*
- *Mulți cercetători (Pericle Papahagi, Vasile Pârvan, Sextil Pușcariu, Theodor Capidan, Nicolae Drăganu), consideră că termenul provine din latinescul calatio cu forma sa de acuzativ calationem.[3] La romani, prin calatio se înțelegea convocarea poporului de către preoții păgâni în fiecare zi de întâi a lunii pentru anunțarea sărbătorilor din luna respectivă, și, prin extindere, sărbătoarea în general, căci cea mai importantă calatio era aceea de la 1 ianuarie. Până către sfârșitul secolului al IV-lea, nașterea lui Hristos se sărbătorea odată cu Boboteaza la 6 ianuarie, când se obișnuia să se facă anunțarea sărbătorilor de peste an (Paști etc.). Și cum celor de curând creștinați din Dacia și din sudul Dunării această anunțare li se părea apropiată de*

sărbătoarea păgână *calatio*, au denumit cu acest termen sărbătoarea creștină a nașterii lui Hristos. Datele la care se sărbătorește Crăciunul sunt orientative, pentru că nu se știe data exactă a nașterii lui Iisus.

- Alte etimoane latine care au fost propuse de lingviști sunt (in)carnationem (Lexiconul de la Buda), crastinum (Hasdeu 615) și Christi ieiunium (Schuchardt, Literaturblatt VII, 154). Acesta din urmă seamănă cu termenul uzual grecesc Χριστογένεα (citit Hristúyena) însemnând Nașterea lui Hristos. Termenul apare cu diverse semnificații sau ca nume propriu în mai multe limbi care au fost în contact cu româna: limba bulgară, limba ucraineană, limba sârbă, limba rusă (rusa veche și rusa modernă).[4] O altă etimologie e legată de denumirea sărbătorii păgâne a slavilor pentru solstițiul de iarnă și anume Korochun (корочун, карачун în rusă), Kračún (în cehă și slovacă). În limba maghiară denumirea Crăciunului este Karácsony. Lexiconul de la Buda susține că termenul ar fi fost preluat pe filieră latină, din (in)carnationem, la fel ca și Crăciun, explicație fără suport științific, cuvântul maghiar provenind aproape sigur tot de la slavi.

Pomul de Crăciun

Obiceiul împodobirii bradului de Crăciun își trage originile de la popoarele germanice. Tradiția s-a răspândit în restul Europei și apoi în toata lumea după Primul Război Mondial. Între podoabele bradului bomboanele de pom, globurile și ghirlandele au devenit clasice.

*Colind pentru domnu de informatică (ritmul de la
Jingle Bells)*

Tumurug Bogdan

Moș, moș, moș Șerban,
Profu' preferat
V-aș ruga frumos
Zece să ne dați.
Că noi profesore,
Foarte buni am fost
Și promite-văm solem
La anu notele-s mai mari.

Oh, moș Șerban, moș Șerban
Profu preferat.
Aș dori foarte mult
Să mă ajutați.
Oh, moș Șerban, moș Șerban
Profu preferat,
Problema asta numită Tan
N-o pot rezolva.

Duminica asta,
Când m-am apucat,
De făcut tema asta
Idei nu aveau.
Dar până la urmă,
După cum vedeți.
Tema finalizată a fost
Și postu s-a terminat

Oh, moș Șerban, moș Șerban
Profu preferat,
Iar aș dori ajutorul
Dumneavoastră.
Oh, moș Șerban, moș Șerban
Profu preferat,
Vreau să știu și eu
Ce-s ăia vectori.

În fiecare zi,
Până în acest moment,
Eu caiet nu aveau
La informatică.

Și chiar dacă,
Cu un caiet veneam,
Vă informez acum
De franceză era.

Oh, moș Șerban, moș Șerban
Profu preferat,
Să rămâneți indulgent
Și la anu.
Oh, moș Șerban, moș Șerban
Profu preferat,
Vă mai rog încă o dată
Un zece n-ar strica. (bis)